

se o místnosti, do níž chce přenést věci, nezmínil. Jestliže tudíž pojišťovna do 14 dnů mu nesdělila své rozhodnutí, neznačí to souhlas se změnou, i kdyby Ladislav T. byl oprávněn jménem pojišťovny činiti platná prohlášení. Žalobce ohlásil tudíž změnu místností teprve přihláškou ze dne 15. února 1930 a ta byla přijata pojišťovnou v pojistce 174.591 za zrušení původní pojistky 95.587 s počátkem pojištění od 20. února 1930, jak z první strany přihlášky jest patrno. To vše nastalo až po dostavení se pojistné příhody a nejde proto o zpětně pojištění (dosud neúčinný § 7 zákona o pojišťovací smlouvě). Nebylo proto prádlo v době odcizení z pudy bytu v Karlíně, čís. 20-III poschodí, nekryté původní pojistkou č. 95.587, kryto ani novou pojistkou č. 174.591. Došlo-li k ohlášení změny místností až po dostavení se pojistné příhody, neodporuje dobrým mravům, zdráhá-li se pojišťovna převzítí závazek za věci ve změněných místnostech odcizené, třebaže nové místnosti byly bezpečnější a zmenšovaly risiko pojišťovny.

Čís. 12550.

Stačí, je-li důkaz krevní zkouškou žalovaným nabízen o tom, že nemůže být otcem žalujícího dítěte. Není třeba, by žalovaný podrobně tvrdil, jakého výsledku co do složení krevních skupin má být důkazem docíleno.

Nesejde na tom, že nemanželská matka projevila nesouhlas s odebráním krve dítěti, dal-li k tomu poručník jako zákonný zástupce dítěte výslovné svolení.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1933, Rv I 148/32.)

Žalobě o uznání otcovství a o placení výživného procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Pokud jde o krevní zkoušku nabídl žalovaný, který byl právně zastoupen, tento důkaz o tom, že matka dítěte byla již těhotná, když došlo k souloži se žalovaným, že se k tomu přiznala a že žalovaného k souloži sváděla tím, že se jí nemůže již nic státi. Důkazy prováděti jest o skutečnostech stranami tvrzených, pokud zůstaly sporné (§ 266 c. ř. s.). Z toho plyne, že skutečnosti, o kterých mají být důkazy provedeny, musí být stranami přesně uvedeny, to lze tím spíše žádati od stran právně zastoupených. Je-li na první pohled patrno, že nabídnutý důkaz jest k dokázání tvrzené skutečnosti naprosto nezpůsobilý, jest jej považovati za nerozhodný a musí být soudem zamítnut (§ 275 c. ř. s.). Tak jest tomu se zkouškou krevní. Aby tento důkaz byl řádně nabídnut, musí být tvrzeny skutečnosti, které krevní zkouškou prokázány býti mohou, t. j., že dítě patří k jiné krevní skupině, než muž, který jest žalován jako otec dítěte. To však žalovaným tvrzeno nebylo.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolání, opřené o dovolací důvody podle čís. 2 a 3 § 503 c. ř. s. jest opodstatněné. Dovolatel právem odkazuje k důvodům rozsudku prvního soudu, v nichž jest výslovně uvedeno, že žalovaný důkaz krevní

zkouškou nabídl o tom, že nemůže býti otcem žalobkyně, z čehož zjevno, že v protokole ze dne 11. března 1931 nebyl jeho důkazní návrh správně zapsán. Důkazem krevní zkouškou mínil poznatelně žalovaný vyvrátiti právní domněnku § 163 obč. zák. o svém otcovství a nebylo ani třeba, aby podrobně tvrdil, jakého výsledku co do složení krevních skupin má býti důkazem docíleno. Nesejde ani na tom, že nemanželská matka projevila nesouhlas s odebráním krve dítěti, když naproti tomu poručník jako jeho zákonný zástupce k tomu dal výslovné svolení. Ježto protidůkaz žalovaným již v řízení v první stolici nabídnutý mohl by po případě míti důležitý vliv na rozhodnutí o otázce jeho otcovství k žalobkyni, tedy na rozhodnutí sporu a dosud provedené řízení jest kusým (§ 503 č. 2 c. ř. s.) a věc vyžaduje ještě dalšího jednání před soudem první stolice, bylo se dovolacímu soudu podle § 510 odst. 1 c. ř. s. usnísti, jak ve výroku jest vysloveno.

Čís. 12551.

Byl-li žalobce, domáhající se určení, že svěrenská dohoda jest proti němu neplatná a že mu přísluší k substituční pozůstalosti silnější titul dědického práva než žalovanému, k podání této žaloby poukázán právoplatným usnesením svěrenského soudu se stanovením určité lhůty, jest již tím prokázán jeho zájem, aby příslušný právní poměr byl co nejdříve najisto postaven.

Bylo-li nejvyšším soudem právoplatně rozhodnuto, že schvalovací řízení podle § 2 odst. (3) zákona ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n., bylo svěrenským soudem provedeno podle zákona, nelze správnost tohoto rozhodnutí přezkoumávati v napotomním sporu o určení, že svěrenská dohoda, jež byla svěrenským soudem schválena, jest proti žalobci neplatná.

Kdo podle domněnky § 2 odst. (4) zák. čís. 179/1924 projevil již souhlas s dohodou o úpravě poměrů uvolněného svěrenského jmění, nemůže dodatečně zvrátiti sporem platnost této dohody.

Domněnka § 2 odst. (4) zák. čís. 179/1924 vztahuje se na námítky formální i hmotněprávní.

V ustanovení § 120 nesp. říz. není stanovena domněnka souhlasu toho, kdo dědickou přihlášku nepodal, s projednáním pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1933, Rv I 225/32.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhal se Josef L. proti pozůstalosti po Kunibertu L-ovi určení, že svěrenská dohoda ze dne 2./6. května 1925 v příčině bývalého L-ského svěrenství v Čechách svěrenským soudem schválená jest proti němu neplatná a neúčinná, že žalobci přísluší k substituční pozůstalosti záležející v bývalém L-ském svěrenství v Čechách a uvolněné úmrtím Jindřicha L-a dne 17. října 1929 zemřelého silnější titul dědického práva, než Kunibertu L-ovi, a že jest tudíž žalobce povolán k nástupnictví do této substituční pozůstalosti. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto